

Глава IX

И той наистина беше дошъл.

Разстреперан, разкаян, със съззи на очи, той молеше по-
мощта на силния български цар против латините, които се готве-
ли да ~~потегнат за~~ ^{превземат} Визанс. Ромеите били съгласни на всичко. Да
провъзгласят българския владетел за император на българите ~~и~~
~~турците~~, да ~~се~~ признаят за единствен свой господар, да му преда-
дат Константиновград.

Примамката беше страшна.

Набързо свиканият висш болярски синклит загуби ума си. Такова нещо не бяха никога очаквали. До вчера отблъсвани и непризнати от никого, презирани, заплашвани. А сега ~~такова~~ ^{Това} изумително предложение... Болярите се гълпяха като заблудени овци из престолната зала на палата, гледаха се като безумни, шъпнеха, викаха, някои спореха, други коленичиха и високо се молеха и кръстеха, с топли благодарности към свети Ивана и чудотвореца Димитър, други идеха с насълзени от радост очи и благоговейно ~~целуваха~~ ^{целуваха} багреницата на Калояна ~~и новия~~ ^{и новия} василевс на всички българи и гърци. Но все пак някакво разяждащо безпокойство душеше сърцата им и ги караше да хвърлят изплашени погледи към царя.

Той единствен не беше изгубил главата си в общото въ-
ншение. Изправен до тезула край източната стена на залата, той
непрекъснато гледаше в една точка, забравил ^{всичко} ~~всички~~ наоколо си.

Борбата бе жестока. *24*

Да приеме... Изведнѣж бленуваното от векове ставаше възможно, изпълнено, истина. Този единствен, неповторим вече случай. Биваше ли, възможно ли беше да го изпусне. Не. Ако не приеме - това ще бъде безумие.

Ами кръстоносците? Как щяха да посрещнат кръстоносците тази промяна? Нямаше ли да пометат като буря Визанс и България? И да покорят целият полуостров? Нямаше ли да бъде по-добре да